

Pieter Tjonck

Sarah Vanhee bant censuur in '**Turning Turning**'

Gent | Onze woorden moeten vaak verbergen dat onze gedachten maar een bizar ratjetoe van ongewilde hersenspinsels zijn. Wat als we die nu eens ongecensureerd uitdrukten, vroeg **Sarah Vanhee** zich af. De voorstelling **Turning Turning** is het resultaat daarvan.

Hoe **Vanhee** dat doet, is snel beschreven. Je zet een timer op en begint zonder pauzes al wat in je hoofd opkomt uit te spreken, tot de gong je redt. Zonder voorbereiding spreken valt al niet mee, zonder censuur ook de meest genante gedachte publiek ventileren is een beproeving. Toch doen drie acteurs dat in deze 'choreografie van gedachten'. **Vanhee** opent, de Oostenrijker Thomas Kasebacher neemt over. Dan volgen enkele video's waarin 'experts' hun gedachten laten gaan over wat dit volgens hen betekent. Daarna hernemen **Vanhee** en Kasebacher hun routine. Ragnar Aurich sluit af. Zij ratelt met een kleine onderbreking zo'n tien minuten door. Einde.

Panelgesprek

Turning Turning staat bol van de paradoxen. De performers spreken Engels, al is dat is niet hun moedertaal. Dat vervormt onvermijdelijk hun uitspraken. De tweede paradox is dat dit experiment zich afspeelt in een theater, voor een publiek. Daardoor zijn de performers zich sterk bewust van wat ze uitkramen. Ze flappen hun gedachten, ongewild zelfs, niet 'zomaar' uit, maar puur uit die actie een personage. Dat blijft op zekere afstand van henzelf.

Eigenlijk blijkt daaruit vooral dat dit 'experiment' tot mislukken gedoemd is. We kunnen de gedachten die onze hersenen produceren niet uitspreken. Dat zet expert Jean-Paul Van Bendegem aanschouwelijk uiteen. Aan de hand van een voorbeeld 'Waar denk ik aan als ik denk aan de zwart-geel-blauw-rode Rietveldzetel?' doet hij ons inzien dat gedachten geen duidelijk begin of einde kennen.

Het tegendraadse **Turning Turning** laat je zo nadenken over wat we denken noemen. De meningen daarover van de andere 'experts' blijven echter nogal vrijblijvend. Dat is de laatste paradox van het stuk. **Vanhee** neemt haar toevlucht tot een overbekend mediaformat om haar kwestie aan te kaarten: het panelgesprek, opgeluisterd met beelden uit de realiteit. Alleen keert ze dat om: de 'realiteit' is het eerste gegeven, het panel levert de voetnoten.

Die omkering kun je lezen als een ironisch commentaar op dit format. Toch is het ook een noodgreep. Het is alsof ze dit keurslijf broodnodig had om het flinterdunne thema de ruggengraat te bieden die het bekijken houdt. Pakweg Samuel Beckett hakte veel harder in onze beroerde zelfillusies door de taal zelf aan flarden te schieten. (PTJ)

Gezien in Campo, Gent. **Sarah Vanhee** gaat op tournee met **Turning Turning**.

Zonder pauze ventileren drie acteurs hun vaak erg genante gedachten

© 2011 De Persgroep Publishing

Artikelinformatie

Datum publicatie: 24 oktober 2011

Bron: [De Morgen](#)

Editie:

Pagina: 36

Aantal woorden: 446

Auteur: [Pieter Tjonck](#)

Tags: